

Euronoviny

Občasník Euroškoly Česká Lípa SOŠ s. r. o. listopad 2009

**Kancelář
s nejkrásnějším
výhledem str. 3**

**DUBAJ
můj horký
domov v zálivu
str. 6**

**Tretter's
New York
bar str. 2**

EDITORIAL

Letní bezčasí je to tam a opět tu máme nový školní rok. Každý rok mne přepadají pochybnosti, zda do našeho občasníku budu mít dost příspěvků, ale vždy přijde impuls od současných nebo minulých Euroškoláků a pak už jede vše jak na drátkách. I letos se materiálu sešlo hodně a vše, co se do Euronovin nevešlo, najdete na školním webu: www.eso-cl.cz.

Někdy se při čtení příspěvků zastydím, když zjišťuji, že naši studenti i absolventi, na rozdíl ode mne, neustále dopisují do své „to-be-done“ listiny nové úkoly jako Tereza Jelínková nebo Klára Urbanová, jejíž postřehy z arabského světa najdete na straně 6. Kláříny texty jsou čtivé i letošní Reflex 3/2009 otiskl její zážitky z Mexika („Hurikán jako zachránce“), které během svého ročního pobytu nastřádala.

Podzimní plískanice a případnou náladu pod psa by mohlo zahnat letní poohlédnutí za putováním po Španělsku a atmosféru pohodového letního večera s drinkem v ruce připomene vzpomínka na barman'ský kurz. Vídeň a štrúdl k sobě patří stejně jako Pat a Mat. Povídání o městě na Dunaji najdete na straně 4. Škola by měla být institucí, kde žijí v symbióze učitelé s žáky a jsem přesvědčena, že Euroškola takovým místem je.

Ocenění práce mých kolegů, kteří jsou profesionály, nároční ve svých požadavcích, ale se vstřícným a partnerským vztahem, najdete na stranách 3 a 7 v poděkování absolventů TUL, kteří se již mohou pyšnit titulem „Bc.“ a v textu absolventky školy Kristýny Běloučkové. Zpětná vazba bývá v činnosti učitele velmi důležitá a je příjemné zjistit, že vaše práce má pozitivní odezvu.

Pro všechny, kteří se již chtějí vánočně naladit, je připraven článek „Letem světem předvánočním Berlínem“ a v závěrečné rubrice „Aktivity - exkurze - turistický“ se dočtete, že nejsme lenoši, lítáme po „všech čertech“, ale uždibnout si modré z nebe, mohou jen letušky Kristýna a Tereza (texty na stranách 3 a 7).

Ve školním roce 2009/10 nás čekají 193 dny výuky, tedy dost dlouhá doba na to, abychom my, učitelé, předali vám, studentům, dovednosti, které v životě i v dalším studiu zúročíte.

„Tanečky“ kolem státních maturit jsou pro maturanty 2010 vyřešené, tak se těšme na pohodový školní rok.

Mgr. Petra Kašparová

Letem světem předvánočním BERLÍNEM

Je prosincové ráno, vjíždíme do Berlína. Město je ještě zahalené v ranním oparu. Podobáme se hrdinům Wendersova filmu „Nebe nad Berlínem“ a podobně jako jeho andělé procházíme místy zatím ještě plnými samoty. Za války přišla německá metropole o 40% staveb a nová architektura bere dech, např. tokijská mediální korporace Sony svými futuristickými stavbami dokázala, že nic není nemožné.

Jsmo tu jen na skok, a proto se vydáváme svižným tempem poznat všechny „echt“ berlínské pamětihodnosti. Alexanderplatz působí opuštěně, ale spouště našich foťáků cvakají o sto šest a Fernsehturm nesmí chybět v albu nikoho z nás. Kolem radnice jdeme směrem k Museumsinsel. Celý areál zažívá rekonstrukci, tak jen letmo proběhneme kolem zčásti zahalených budov a vyrazíme po proslulé ulici „Unter den Linden“ směrem k Braniborské bráně. Společně s průvodcem si připomínáme pohnutý osud Berlína za války a po roce 1961. Kromě naší výpravy památku obdivuje pouze několik japonských turistů. Počasí nám nepřeje, stále drobně mží a na větší skupinku návštěvníků narážíme až u Reichstagu, sídla německého parlamentu, který představuje skloubení toho nejtradičnějšího s nejnovějším. Vystojíme hodinovou frontu, procházíme bezpečnostními rámy a pak vyjíždíme do skleněné kupole. Odtud máme město jako na dlani.

Připomínáme si místa, která jsme již navštívili a nahlížíme i do blízké budoucnosti. Čeká nás Siegessäule, což je téměř 70 m vysoký nepřehlédnutelný orientační bod, na jehož vrcholu stojí osmimetrová socha bohyně vítězství - Viktorie, Berlínany láskyplně nazývaná „Goldelse“. Je krásná a foťáky opět cvakají. Čas neúprosně plyne a my pelášíme dál.

Den se přehoupl do své druhé půlky a vánoční trhy, kterých jsme objevili ve městě hodně, začínají útočit na naše chuťové buňky. Všude se line vůně svařeného vína, klobásek, perníku a pražených mandlí. Naše poslední zastávka je Gedächtniskirche, stavba s trvalou válečnou jizvou. Vedle kostela je vánoční trh. Tady si přišel každý na své, někdo se nechal unést pokojnou atmosférou kostela, jiný si odskočil nakoupit, mnozí neodolali Bratwurstu (klobásek), další si dali Glühwein (svařáček) a rekapitulovali celý den.

Prosvištěli jsme městem, kam jezdil rád za svými snoubenkami Franz Kafka, své „berlínské“ období tu v 70. a 80. letech prožili Iggy Pop, David Bowie nebo Nick Cave. Berlín je město na první pohled drsné, ale netrvá dlouho a omotá si vás kolem prstu. Na tom městě prostě něco je!

Petra

Bangkok - město, které nikdy nespí

Toto okouzující místo jsem navštívila letos v březnu. Z počátku mě vůbec nenapadlo, že by mě mohlo tak nadchnout. Po osmnácti-hodinovém letu bylo spatření všech těch mrakodrapů, silnic, obrovských nadzemních drah a mostů jako sen. **První vdechnutí exotického vzduchu a městského smogu byla bomba.** Mezi těmi všemi výškovými budovami jsem se cítila jako ryba ve vodě. Obrovská města jsou pro mě druhým domovem, který vždy tak nerada opouštím.

Cesta do hotelu byla zároveň skvělou prohlídkou města. Je neuvěřitelné, jaký život zde na silnici vládne. Člověk, který jezdí po Bangkoku autem, se doživotně stává výborným řidičem, ve kterých místní lidé cestují každý den, hned tak někde nevidíte. **Neexistují tu dopravní značky, jakékoli označení, zkratka nic.** Jediným dopravním pánem je tu semafor, štěstí pro turisty, poznávající srdce velkoměsta.

Po tomto silničním zážitku jsme konečně dorazili do „hotelu“. Obrovský mrakodrap, sahající až do nebeských výšin s miliony lesknoucích se oken. Našince by nenapadlo, že by to mohl být hotel. Ubytování nás čekalo na 67. patře, kam nás naštěstí dovezl vysokorychlostní výtah. V pokoji jsme si chvíli odpočinuli a vyrazili jsme na obhlídku krás města. Místním oblíbeným dopravním prostředkem je

Člověk, který jezdí po Bangkoku autem, se doživotně stává výborným řidičem.

tzv. tuk-tuk, jde o motorovou tříkolku s přívěsem. Po Bangkoku se tato vozítka pohybují v mnoha barevných kombinacích. Když s ním jedete, cítíte se jako v kabrioletu. Vlasy vám vlají, silniční smog se vám okamžitě dostává do nosu, ale za ten zážitek to opravdu stojí.

Miluji Bangkok pro jeho rozmanitost. Je to obrovský barevný svět. Kromě čínské čtvrti, která se stala mojí oblíbenou, zde najdete také indickou, africkou, japonskou a ruskou část. Metropole vládne obrovským kontrastem mezi nadčasovými budovami a tisíciletými starými chrámy. Každá stavba má ale svou duši. Neodmyslitelnou součástí tohoto světa jsou místní obchodníci a obchodnice. Bez nich by to nebyl Bangkok.

Ten, kdo v tomto úžasném městě nebyl, si těžko dokáže představit, s jakou radostí a nezdolným temperamentem tito lidé prodávají všechno možné. Miluji Bangkok, protože tu vidíme rozmanité způsoby a vrstvy života. Není to vyčištěné, perfektní velkoměsto bez duše. Můžeme tu najít obě strany života. Návštěva thajské metropole změní váš pohled na život. Zde si uvědomíte jeho krásu i konečnost. Lidé tu prožívají každý den, jako by to měl být ten jejich poslední.

Bára

Vydařený koktejlový týden

I letos umožnila Euroškola nám, studentům, ve spolupráci s pražským Tretter's barem, vylepšit si svou kvalifikaci, díky níž se budeme moci v budoucnu lépe uplatňovat na trhu práce. Tou šancí bylo absolvování barmanského kurzu, který probíhal v příjemném prostředí českolipského hotelu „Kahan“. Mnozí z nás si představovali týden plný učení a stresu.

Měli jsme jedinečnou příležitost vidět při práci špičkové barmany.

Hned v pondělí ráno se však velká část obav rozplynula v okamžiku, kdy se nám představil lektor Josef Zelenka, člen týmu pana Miloše Trettera. Všichni jsme pochopili, že kurz bude sice o učení, ale bude se zároveň odehrávat v atmosféře pohody, vtipu a dobré nálady, bez které se člověk za barem neobejde. Součástí akce byly i degustace destilátů, likérů a lihovin. Abychom si udělali názornou představu o chodu špičkového baru, vyrazili jsme ve středu přímo do autentického barového prostředí. Dokonale jsme se seznámili s českolipským barem „Luxor“.

Další den jsme jeli na exkurzi do Prahy. Na Staroměstském náměstí jsme si prohlédli pětihvězdičkový „Hotel U Prince“, kde na nás dýchla atmosféra starých časů a neokázalý přepych. Ve zdejšímu hotelu jsme nemohli vynechat originální bar a obdivně jsme přihlíželi umění barmanů. Tušili jsme však, že vyvrcholení večera nás teprve čeká. Návštěva Tretter's baru byl jedinečný zážitek. Obdivně jsme hleděli na výzdobu stěn, např. vyobrazení plavkyně, která se plavným skokem přenesla do bezstarostného večera, výstřižky ze zažloutlých novin, celý prostor byl prosycen nostalgií, kterou umocňovala podmanivá hudba. Do Prahy jsme se nepřijeli jen oddávat snění, nýbrž jsme měli jedinečnou příležitost vidět při práci špičkové barmany. Vše jim šlo od ruky, byli elegantní, vstřícní, měli glanc, vtipkovali s námi i hosty baru - střídavě česky a anglicky. O návštěvě Tretter's baru si budeme ještě dlouho povídat. Největší stresovou zátěží byl páteční závěrečný test a praktická zkouška přímo za barem diskotéky „Luxor“, i to byl nezapomenutelný zážitek!

Chvějící se ruce, nervozita, abychom nezapomněli složení jednotlivých nápojů, konverzace se zkušební komisí s vypětím všech

Tretter's bar to je stylová hudba, dobové fotografie a interiér ponořený do hluboké bordó barvy. Vše dohromady evokuje náladu a atmosféru Paříže a New Yorku třicátých let minulého století.

našich sil. Štěstí však stálo na naší straně a zkoušky jsme úspěšně složili. Těšíme se, že si o prázdninách náš barmanský um vyzkoušíme při praxích a na brigádách. Na podzim se většina z nás chystá na pokračování kurzu „Boston“, při kterém se naučíme pracovat s dvoudílným šejkrem.

Lucka

Vlastním kancelář s tím nejkrásnějším výhledem

Každý z nás má mnoho snů, přání a vytčených cílů. Holčičky chtějí být učitelky, doktorky, zpěvačky, kluci zase závodníci nebo popeláři.

Já jsem jako jedna z mála měla pořád stejný sen už od útlého věku, kdy jsem se poprvé ocitla na letišti Ruzyně a viděla přistávat a odléhat letadla. Obří stroje, procházející letušky a piloti, všemožný šelest právě čekajících cestujících či měnící se data na informačních tabulích to vše ve mně vzbuzovalo něco, co se mi při každé návštěvě děje zas a zas. Od letošního roku jsem nedílnou součástí tohoto prostředí i já! Ráda bych vám nyní přiblížila, co moje práce obnáší, co vše jsem musela absolvovat či jaké dojmy jsem měla ze svého prvního samostatného letu.

Cesta za SNEM...

Každý den je internet zahlcený nabídkami prací z nejrůznějších oborů, a proto i já jsem sledovala nejen pracovní místa prostřednictvím pracovních agentur, ale i hypnotizovala stránky leteckých společností. Jednoho dne jsem objevila v sekci cestovních odkazů, na leteckou společnost pořádající konkurz na pozici palubní průvodčí. Požadavky? Trestní bezúhonnost, ukončené středněškolské vzdělání s maturitou, výborná znalost českého jazyka, angličtiny a jakéhokoliv druhého jazyka (3. cizí jazyk výhodou). Popis vhodného kandidáta? Týmový hráč, komunikativní, výborný zdravotní stav a samozřejmě flexibilní.

Po odeslání životopisu následoval zpětný e-mail s pozvánkou na konkurz, který se konal v hotelu Ramada Airport Praha. Ten den jsem byla již od rána nervózní a při příjezdu na místo jsem zhlédla přichodící kandidáty a soukromě pro sebe si otýpovala, které z nás vezmou a které ne. Ten den se nás tam sešlo kolem 45 (konkurz probíhal 2 dny a celkově se dostavilo kolem 95 lidí, vybráno nás bylo 12!). Jako naladění na pracovní pozici nám byla puštěna prezentace o naší letecké společnosti a o to víc v nás rostla touha právě po téhle práci.

Následně jsme se čtyřlenné porotě každý zvlášť představili v angličtině, krátce řekli něco o sobě a co si představujeme pod pojmem palubní průvodčí. Po tomto kole nás už několik uchazečů opustilo a mohli jsme přejít k další části. Ta spočívala v napsání omluvného dopisu (jak jinak než v angličtině) jednomu z cestujících, který si stěžoval na naše služby. I po tomto kole se s námi několik lidí rozloučilo. A ve mně se čím dál tím víc stupňovala

nervozita. Další kolo bylo týmové, vytvořili jsme 4 skupiny. Každá obdržela papír se zadáním a úkolem bylo spolupracovat (porota sledovala, jak se dokážeme domluvit, jak reagujeme atd.) Když i v tomto kole jsem byla úspěšná, následovala nejobtížnější část osobního pohovor.

Jednotlivě jsme absolvovali konverzaci o firmě a jejich vyhlídkách do budoucnosti, poté následovala interpretace dalších z uvedených jazyků a dále zeměpisné znalosti. Na závěr nám bylo oznámeno, že pokud budeme vybráni, tak nám za dva až čtyři dny zatelefonují.

Nejdelší týden mého života

Jsem neskutečně netrpělivá, celé dny jsem jen kontrolovala telefon. Byl čtvrtek a mobil se konečně smiloval - zazvonil a já dostala báječnou zprávu, že jsem **BYLA VYBRÁNA**. Vyplnění nejrůznějších formulářů, termín mé vstupní zdravotnické prohlídky a absolvování psychotestů bylo teď tím nejdůležitějším, co jsem před nástupem musela absolvovat. Pořád jsem ještě neměla vyhráno. Projít prohlídkou na Ústavu leteckého zdravotnictví nebyl žádný med, ale i toto pro mne bylo nakonec úspěšné.

Samotný výcvik začal o měsíc později a probíhal 5 týdnů.

Každý den od rána do večera jsem byla ve výcvikovém středisku letiště Ruzyně. Security, first aid, aeronautical minimum, aviation terminology, standard operating procedures a mnoho dalšího nám nedalo spát. Každý den učení se nového a nového nám všem motalo hlavu, ale každopádně bez toho bychom nemohli být těmi správnými stewardkami a stewardy.

Na konci výcviku jsme psali souhrnný test, který trval přibližně 4 hodiny a týden po této písemné části nastala jakási maturita - představte si komisy, tahání otázek a nervy pořádně na pochodu :). Po úspěšném absolvování jsme se všichni jen modlili, aby nám vyšly naše zkušební lety tzv. Checkflights s instruktory. To byl asi největší postrach. Můj první let tzv. Observer - spočíval v tom, že jsem se jen dívala na svoje budoucí kolegyně a mohla převést naučenou teorii do praxe. Následně mě čekaly 3 vývozy, ty byly rozdílné jen tím, že jsem už byla zahrnuta do pracovního procesu, byla jsem instruktorkou zkoušená, ale pořád jsem se mohla ptát na to, čemu jsem úplně neporozuměla. A teď už jen onen CHECK-FLIGHT. Tento den si pamatuju naprosto přesně. Byl to let do italského Bari, bylo krásné počasí a já se samo sebou bála, abych něco nepopletla. Vše jsem ale úspěšně zvládla a mohla se konečně oddávat pocitu - „já jsem letuška“.

Ráda bych vám svou nynější každodenní PRÁCI trochu přiblížila. Před letem se hodinu a půl před oficiálním nástupem cestujících celá posádka společně s kapitánem, prvním důstojníkem a třemi členy palubní posádky sejde na briefingu. Všechny letecké společnosti mají svoje prostory v letištní hale, případně mimo ni v oficiální budově firmy. Dostaneme informace o počasí, průběhu letu,

cestujících, typu letadla a vedoucí kabiny prozkouší všechny členy, aby se ujistila, že jsou znalí a schopní letět.

Obyčejný den letušky

A teď už jen hurá do letadla. Při příchodu jsme povinni provést prohlídku Pre-flight check (každý člen má přidělenou pozici a já jsem fungovala jako 1R = pozice, která se odvíjí od toho, jaké dveře v letadle mám na starosti). Kontrola probíhá především kvůli bezpečnosti, v podstatě se prohledává a kontroluje letadlo, zda se zde nenachází něco, co by mohlo ohrozit průběh letu.

Dále pak procházíme vybavení stroje, jestli je vše ve správném počtu, stavu či zda je funkční. Pokud nejsou problémy, už může začít nástup cestujících. Já jako 1R pozice stojím v kabině uprostřed a vítám cestující, pomáhám s nástupem a snažím se jim obecně vše zpříjemnit. Pokud jsou všichni pasažéři řádně usazeni, zavazadla uložena, posádka spočítá cestující a můžeme vyrazit vzhůru k nebesům. Po uzavření dveří („zaarmování“ dveří a následné kontrole - tzv. crosschecku = zda jsou dveře správně uzavřeny a nafukující se skluzky pečlivě napojeny) následuje instruktáž, kdy se cestující seznámí se základními bezpečnostními postupy na palubě našeho letadla. Toto probíhá v českém a následně anglickém jazyce. Pak se zkontroluje kabina pásy - zapnutý, sedadla a stolky ve svislé a zajištěné poloze, opěrky na ruce sklopené a zástěny na oknech vytažené.

A teď - vzhůru do oblak. Je tomu více než 6 měsíců, co pracuji jako stewardka. Za tu relativně krátkou dobu jsem stačila zažít tolik různých situací, že pro mne létání znamená už něco nepostradatelného! Ačkoliv vím, že má toto povolání spoustu negativ, tak pozitivita u téhle profese výrazně a neustále převažují a já patřím mezi ty, kteří se do práce nesmírně těší. **Ráda bych touto cestou poděkovala všem učitelům, jmenovitě především své paní třídní učitelce Monice Bayerové, Mgr. Janě Koutské a Mgr. Ivo Dytrychovi za to, že z jejich hodin čerpám své znalosti dodnes.**

Kristýna

Za hranice všedních dnů

Těsně před koncem školního roku se vypravily třídy H1, P1A a P1B na třídní výlet do Znojma a do hlavního města Rakouska. Jak vše probíhalo? Vydejte se s námi na vydařenou akci.

V úterý před osmou hodinou ranní nedočkavě přešlapujeme před Euroškolou. Prší a autobus zatím nikde. Konečně je tu, nalodíme se a jedeme směr jižní Morava. Cestou se nenudíme, posloucháme písničky, čteme si nebo sledujeme filmy.

Čas rychle plyne a po poledni přijíždíme do Znojma, kde máme zamluvenou prohlídku podzemních chodeb, které se rozkládají pod centrem města a podle dávné legendy vedou až do Vídně (haha). Po zajímavé a místy strašidelné procházce máme chvíli pro sebe, a tak vyrazíme prozkoumat zdejší restaurace a cukrárny (jsou na solidní úrovni). Pak se jedeme ubytovat do krásného hotýlku Bermuda, ležícím v samém srdci Znojma (jsme rádi, že existuje

a jeho webová prezentace odpovídá realitě). Přimo před hotel přijíždí (speciálně pro nás) výletní turistický vláček, který nás provází městem a jeho okolím (nemusíme po svých udělat ani krok). Průvodce nás za jízdy seznamuje s místními pamětihodnostmi, mezi nejstarší patří známá rotunda sv. Kateřiny. V „našem“ penzionu povečeříme, proběhneme pár satelitních kanálů na TV (holkám z H1 závidíme velkou plazmu, my máme jen normální televizi) nebo chytáme wifinu na svém notebooku a spokojeně uléháme do postele (poté, co jsme probrali všechno možné i nemožné...)

Po snídani jedeme do rakouské metropole. Cestou nám průvodkyně vypráví zajímavosti o městě, památkách a o programu, který nás čeká. První zastávkou je letní sídlo habsburské dynastie - Schönbrunn. Zde trávíme největší část dne a přece zámek a jeho zahrady nestačíme projít celý. Někteří

ještě zhlédnou „Apfelstrudel Show“ s malou ochutnávkou, jiní navštěvují zámeckou zoo a důkladně si prohlédají vzácné pandy, další pošilhávají po projížďce kočárem (proč vše nemůžeme stihnout?). Posléze máme v plánu pokračovat v programu v centru Vídně. Stiháme jen zastavit se na něco dobrého. Příznivci fastfoodu neodolávají a jdou do McDonald's, někteří se nechávají zlákat stylovým občerstvením Nordsee a mnozí (hlavně dívky) podléhají značkovým obchodům s nápisem „Sale“. Nečekaně prudký liják nám zkrží další plány, a proto vítáme návrat na hotel. Zahřejeme se v teplé sprše a v restauraci si pak dáваме výbornou večeři. Den nekončí - naopak. Naše cesta vede do malebného vinného sklípku firmy Znovin Znojmo. Zde pozorně posloucháme zasvěcené povídání paní someliérky, učíme se poznávat víno, bavíme se... Vracíme se na hotel, z jehož pubu zní taneční hudba, ale my musíme na pokoje (prý abychom byli ráno svěží).

Poslední den opět vyrazíme směr Wien, kde obdivujeme netradiční stavbu Hundertwasserhaus (těch barev a zvláštních tvarů...), pak procházíme z Maria-Theresia-Platz až k Stephansdomu. Všimáme si ohromných muzeí dvojčat, jdeme Branou vítězů, prohlížíme si Hofburg, kubistickou stavbu Raiffeisenbank Wien, míváme věhlasnou restauraci Demel na reprezentativní ulici Kohlmarkt (trochu se vyšokujeme téměř milionovou cenou hodinek ve výloze a jdeme dál). Bohatší o informace o historických pamětihodnostech metropole zprostředkované naší průvodkyní využíváme nastalého volna k občerstvení (nenecháváme si ujít tradiční moučník Sachertorte a vynikající Wiener Kaffee) a malým nákupům (chceme přivést domů suvenýry a „utrhnout tak eurům dráčky“). Závěrečnou zastávkou před odjezdem se stává zábavní park Prater, v němž si prohlídíme různé atrakce (a že jich tu není málo a jsou super), ale vyzkoušíme pouze Wiener Riesenrad (obří kolo s vyhlídkou na celou Vídeň). S městem na krásném modrém Dunaji se loučíme a plny zážitků se vracíme domů.

S pozdravem: „Všem euroškoláckým výletům zdar!“ se loučí

Klára a Aneta

Italské „prázdniny“

Studuji 2. ročník oboru Hotelnictví a turismus a na nabídku odjet na praxi do Itálie jsem nadšeně kývla a nelituji. Byla to báječná zkušenost, ale také trochu zkouška fyzická i psychická. Přímořské letovisko Caorle mne už v den příjezdu naprosto ohromilo a byla jsem okouzlena jeho atmosférou. Byl to pro mne RÁJ. Zajímavé je, že i se vším pracovním stresem a někdy i „ponorkovou“ nemocí, šel ruku v ruce odpočinek a relax, jejichž výsledkem byla vyrovnaná dobrá nálada, která tvořila harmonii a jistý nadhled mezi mnou a mým okolím. Hotelová práce byla různorodá a nestalo se, abychom se s kamarádkou Luckou Grolmusovou, která tu byla se mnou, nudily.

Při svém pobytu v „Hotelu Gabriel“ jsem si všimla jisté hierarchie, která mezi zaměstnanci panuje. Jelikož do Itálie přijíždí personál mnohdy až na pět měsíců sezony, je jasné, že musí fungovat jako rodina. Tolerance a úcta jednoho k druhému je tu nedílnou součástí každého dne a s trochou nadsázky by se dala označit za nepsaný zákon. Vše tu klapě v naprostém souladu a pokud se vyskytne problém, je jednoduše a rychle vyřešen. Přesně tak, jak by to mělo fungovat i jinde. Myslím, že pan ředitel má na všech postech ty správné lidi. O to víc jim vzdávám úctu, že dokáží vést hotel od května do září bez komplikací. Moc se mi na „Gabrielu“ líbilo a ráda se tam, pokud bude příležitost, zase vrátím. Myslím, že jsme na personál zapůsobily dobře a že jsme se osvědčily. Mám tuto práci moc ráda a i to je důvod, proč chci poznávat nové lidi z oboru. Děkuji Euroškole, že mi umožnila tuto praxi absolvovat.

Lucie

Maravillosa España

Závratnou rychlostí se přiblížil konec školního roku a společně s ním také poznávací zájezd do slunného Alcossebre, oblíbeného přímořského letoviska ve Španělsku. Zbývá jen dobalit a můžeme se vrhnout vstříc neopakovatelným novým zážitkům. Časně ráno se vydáváme na cestu s vědomím, že v autobuse strávíme hodně času.

Jsme na místě. Delegátkou a zároveň průvodkyní je naše vyučující španělštiny paní Jana Koutská, která ve Španělsku několik let pracovala. Po příjezdu je naše skupina pozvána od majitele hotelu na „welcome drink“, ochutnáme typický španělský nápoj sangrii a zároveň se dozvíme od paní učitelky několik cenných informací o místních zvycích. Ubytování je na velmi dobré úrovni. Z apartmánů máme výhled do zahrady, kde je velký bazénový komplex. Stravujeme se v místní

restauraci, kde ochutnáváme speciality španělské kuchyně jako jsou: paella, calamares, chobotničky, rybí speciality a další dary moře. Někteří z nás využívají polopenzi, jiní plnou penzi. První dva dny po příjezdu jsou pro nás spíše odpočinkové, a proto se většina sluní na pláži či u bazénu, ostatní studenti jdou prozkoumávat místní okolí. Třetí den nás čeká návštěva největšího města Španělska - Barcelony. Prohlídka tohoto města je okouzlující. Navštěvujeme olympijský stadion Monjuic, centrální třídu La Rambla, na jejímž začátku stojí 60 metrů vysoká socha Kryštofa Kolumba, podmořský svět, kde se prohánějí několika-metroví žraloci, a další zajímavá místa.

Návštěvu katalánského hlavního města zakončujeme u katedrály Sagrada Familia, jejíž výstavba v Gaudiho stylu trvá již několik století. Následující den patří opět volnějším aktivitám. Ve druhé polovině našeho pobytu se vydáváme

do letovisek Peñíscola, Oropesa a Benicassim. V Benicassimu si prohlídíme starou karmelitánskou líkárku, ochutnáváme sladké bylinné líkery a též si je jako suvenýry kupujeme. Výlet končíme pobyt v aquaparku. Zbývá nám už pouze den a nastává loučení s letoviskem Alcossebre. Před námi je poslední výlet do horského ministátu Andorra. Projížďka pyrenejskými serpentinami a pohled na nedotčenou přírodu je fascinující. Po příjezdu do hlavního města Andorra la Vella máme asi dvouhodinový rozchod, po kterém následuje už jen cesta domů. Výprava do Španělska předčila mou představu a naplnila má očekávání. Jsem ráda, že jsem zde mohla zúročít své školní znalosti španělštiny a rozhodně budu tuto destinaci všem vřele doporučovat.

Markéta

NAŠI „AJTÁCI“

Ajtáci se prý rádi vysmívají běžným počítačovým uživatelům, ale to rozhodně neplatí o těch našich. Jsou sice každý jiný, ale jedno je spojuje - výpočetní technika. Navíc mají každý svůj velký koníček, kterému se intenzivně věnují (v jednom případě to dokonce není koníček, ale přímo kůň).

MÍŠA - koníček kůň:

Čaoo všem. Jmenuji se Míša a právě jsem byla požádána, abych o sobě a svém „koníčku“ něco napsala. Proč ne, doufám, že Vás to nebude moc nudit a tenhle text přežijete. Už od malička mě rodiče na různých poutích nebo cirkusech nemohli odtrhnout od koní. Pokaždé, když jsem se ztratila věděli, kde mě mají hledat. V devíti letech jsem začala chodit do Jezdeckého klubu Minifarma Sloup a tak to všechno začalo. Naučit se základy, zjistit, co všechno jízda na koni obnáší, a hlavně to nejdůležitější, konečně se naučit na koni doopravdy jezdit víc, než jen na vodítku do kolečka za 40 korun v cirkusu. Od té doby uplynulo 9 let. Z malé holky, která o koních nevěděla vůbec nic, jsem se vypracovala přes začátečníka, posléze pokročilého až po jezdce s licenci - „řidičkem na koně“. Už jsem nebyla ta, která se učila, ale ta, která učila ostatní.

A potom mi rodiče splnili ten největší sen! Nikdy v životě, ani když jsem začala na koni jezdit, jsem si nemyslela, že bych mohla mít takové štěstí a mít jednou svého koně! Stalo se! Nejlepší věc v mém životě! Jmenuje se Tyrán (jak jemné to jméno), nyní je mu 12 let a je to anglický plnokrevník s dostihovou minulostí. Už jsme spolu 3 roky a za tu dobu jsme se přestěhovali z Jezdeckého klubu Minifarma Sloup do Zákup do Sportovní stáje Chýle. Pan Chýle je můj skokový trenér a díky němu se s mým „Tyráčkem“ připravujeme na skokové soutěže tzv. parkury. Je před námi ještě dlouhá cesta, ale věřím, že pokud bude zdraví přát mně a hlavně Tyrákoví, tak o nás ještě uslyšíte.

Letos Míšu čeká poslední ročník středškolského studia, pracuje na závěrečné práci a „těší“ se na maturitní zkoušky nejenom z informačních technologií.

MIRZA - moc toho nenamluví, tak se vyptáváme:

Atletice se závodně věnuje tři roky, závodí za SK Jablonné v Podještědí. Ještě jako žák se stal vítězem olympijského běhu dětí a mládeže v Ústí nad Labem, získal dvě bronzové medaile na mistrovství České republiky starších žáků na 800 m a 60 m překážek. Zkušenosti sbíral také na mítincích v Polsku a Německu.

Letos je prvním rokem v kategorii dorostenců. Na mistrovství republiky se dostal do finále na 300 m překážek a s osobním rekordem

byl nakonec sedmý. V soutěži „Mladá Evropa“ v Jablonci nad Nisou doběhl v závodě na 400 m překážek na třetím místě. Jeho cílem je v příštím roce vybojovat na mistrovství České republiky zlatou medaili na 300 m překážek. Držme palce!

A přitom všem musí Mirza v tomto školním roce zvládnout v rámci výuky kromě jiného práci s databází, naučit se pracovat s grafikou, vytvářet dynamické webové stránky nebo si založit a nějakou dobu ve spolupráci se spolužáky provozovat vlastní e-shop.

MARTIN velmi komunikativní, napsal o sobě:

Ahoj. Jsem Martin, a byl jsem požádán o příspěvek do těchto novin. Tak se pokusím sesmolit něco o tom, co rád dělám. Rád? Nejradši! Někteří mě znají, jiní ne. Můj pseudonym je SCARY MC. Prosím, abyste si hned nemysleli: „Jo to je hopík, ten je trapnej!“.

Jsem jako každé jiné. Tvrdím, že nejsem normální, protože to bych nebyl já! No a ve svém volném čase dělám nejraději jednu věc. Tou je rap! Ne že bych šel po ulici a jel freestyle, to ne, ale faktem je, že dost ho poslouchám. Ráno sundám mobil z nabíječky a večer opět napíchnu.

Nebojte se, že jsem pasivní „hopík“. Když se nudím, tak přemýšlím nad novými projekty, sepisuju k sobě bary a snažím se pilovat jak to jen jde. Jelikož jsem bohužel ještě začátečník, tak nejsem jako MAAT, rapuju skoro 2 roky. Na svém kontě mám zhruba 5 (ne)úspěšně nahraných tracků a zhruba 2-4 desítky textů. Od mého prvního vystoupení uplynuly 3 měsíce a já od té doby pochopil, co dělám špatně, experimentuju a snažím se hodně zlepšit.

Nyní budu vydávat jen na stažená instra náhodně z netu, abych se trochu vytrénoval a zhruba na jaře či v létě roku (2010) začnu pracovat na mém albu, resp. demu, které jsem již pojmenoval „DEMO PROJEKT“. K tomu demu mám již rozdělané tři tracky, a bude mi to celé produkovat můj známý, CHOOZE. Na tomto albu se chci představit a zjistit, jak na tom jsem. Asi jsem celkem „sériový raper“, ale možná taky ne, sám nevím. Ale vím jistě, že nejspíš budu opět moderovat druhý kulturní den Euroškoly „Takto mě neznáte“ a nejspíše vystoupím i s novými tracky, na kterých momentálně

DAVID nám o sobě řekl:

Helou, jmenuji se David a už od tří let jsem doma „mlátil“ do malých kláves. V deseti letech jsem začal hrát na klarinet v ZUŠ Česká Lípa u skvělého učitele Pavla Hrice a na klávesy v Bigbandu Česká Lípa (nyní Low AttenDance band). Low AttenDance Band vystupuje po celé ČR i v zahraničí, pravidelně se účastní mezinárodního festivalu v Litvínově. V roce 2004 se umístil na třetím místě mezinárodní soutěže jazzových a estrádních orchestrů a obdržel zvláštní ocenění za originální aranž skladby Birdland od J. Zawinula.

Po ZŠ jsem šel s klarinetem na Pražskou konzervatoř, k úžasně profesorce Ludmile Peterkové, a začal hrát v různých hudebních uskupeních i na klavír. Z Pražské konzervatoře jsem odešel po dvou a půl letech a už se věnuji pouze klavíru a klávesám. V současné době dojíždím na hodiny klavíru na Ježkovu konzervatoř a v České Lípě vyučuji klasický, nebo jazzový klavír a hudební teorii a také se podílím na chodu divadelně - hudebního klubu Progres.

V roce 2009 jsem se svými kamarády (Vláša Šolín a spol.) začal doprovázet „Kytici“ s divadelním klubem DKM při OA Česká Lípa. A pevně doufám, že v listopadu vypukne náš nový projekt, který těžce připravujeme už půl roku. Prozradím jen, že to bude nová českolipská kapela. Doufám, že nás přijmete podpořit a bude se vám to líbit.

Takže třeba natočení a sestřihání videa, což také patří do výuky v letošním školním roce v rámci multimediální výchovy, se Davidovi jistě bude hodit.

pracuju. Chci tím povědět, že hip-hop a rap neznamená jen drogy, sex a flákání se či okrádání důchodců, jak si mnozí myslí. Mezi všemi lidmi, co dělají tento či jiný méně oblíbený styl, nejsou jen feťáci a pubertální výjevy. Neodepisujte exoty, pokud je neznáte, patří mezi ně a jsem příklad toho, že si lze dopomoci k rauši i jinak než drogami a že ve volném čase se dá dělat opravdu něco zapírášhle, ale musíte to fakt milovat a žít pro to! Jsem v rauši po mé droze a tou je rap, nelžu! Já žiju pro svůj styl a nikdo mi ho nevezme, protože to nelze, jsem a budu tělem i duší raper. Mějte se. PEACE!!

ScaryMC.

K tomu všemu čeká Martina letos ještě ve škole zvládnout kromě jiného třeba základy strukturovaného i objektově orientovaného programování nebo příprava na získání ECDL Certifikátu.

DUBAJ - můj horký domov v Zálivu

Z deníku hoteliéra na cestách po Blízkém východě

 Před Mall of Emirates čekáme na taxi a napravo na mě mrká rudé ferrari, nalevo stříbrný range rover, za ním dupe na plyn Mohammed v lexusu... ne to nebyl „Autosalon 2009“, to byl místní průměr.

Jediný rozdíl mezi Dubají a Disneylandem je, že v Disneylandu víte, že je to fantazie. Když máte hlad, otázka není, co budeme dnes vařit, ale odkud si dnes objednáme. A rozhodně vám nepřipadá směšné vzít si v létě taxi na vzdálenost dvou set metrů do nejbližší kavárny pro kelímek kofeinu a zpět do kanceláře. Je příliš velké horko, teploty se v červenci šplhají až k padesátce a vlhkost vzduchu je k nevydržení. Místní dámy v černém procházejí po nákupních centrech jako přízraky z jiného světa a z pod abaje z nejdražšího hedvábí vykukují jen diamanty a botky od Manolo Blahnika. Rozhodně se nezdají být nějak týrané, právě naopak, jsou krásné, elegantní a ve společnosti pánů v bílých kandorách budí respekt a pokoru.

Dubaj se stala také místem neřestí, kam si islámem limitováni arabští pánové a dámy chodí užít vymožeností západního světa. Holky v minisukních a čtyřpalcových lodičkách, proudy alkoholu, rychlá auta, hlasitá hudba, divoké večírky a inkognito hotelové pokoje.

Možná jednou vypnou klimatizaci a vznikne legenda o městě duchů pohřbeném v písku. Ať tak nebo jinak, teď je to sladký domov plný kontrastů, místo s nejluxusnějším hotelem světa, místo, kde si můžete jít ráno zalýžovat a odpoledne brázdít na velbloudovi písečné duny a pozeňnaná ta zem, kde vám vedle mešity vystříhnu fast food. Dubaj buď miluješ, nebo nenávidíš.

HOTEL LE MERIDIEN MINA SEYAHİ

Le Meridien je nádherný hotel, který má 211 pokojů v deseti poschodích. Tři poschodí jsou nekuřácká a ve třech patrech jsou pokoje Royal Club se speciální taxou, službami a vybavením. Jsou obrovské, luxusní a nabízejí vám výhled pro bohy, kosmetika v koupelně je od Hermés a pokud si ráno lehnete k bazénu, armáda lidí se postará o to, aby nebylo třeba doslova ani pohnout prstem. Zní to jako sprostá reklama, ale je to tak! „Můj hotel“ vyrostl jako jeden z prvních v Mina Seyahi. Mimořádně „Al Mina Al Seyahi“ znamená ve volném překladu „přístav cestovatelů“. Lobby je stylově vybavené, personál profesionální,

hosté nároční, přesto spokojeně vypadající. Myslím, že za roky svého působení si hotel vybudoval slušnou pověst a udržuje si stálou klientelu. Dnes jsem nakoukla do nejvyššího patra, kde je prezidentské apartmá a lounge pro vyvolené a ten výhled mě málem porazil na záda. Předem mnou ležela The Palm Jumeirah a na jejím cípu se tyčil hotel Atlantis, čerstvě inaugurovaná pýcha města.

Naši hoteloví hosté:

HOST PRVNÍ

a já jako okouzlená fanyynka

Jsou dvě hodiny ráno, noc temná, vzduch těžký vlhkostí, klimatizace tiše bzučí nad mojí hlavou a v blyštivém lobby jen Edith Piaf od srdce vypráví o lásce z manéže. Prošel nenápadně, oblečený v bílé kandoře a nezajímavých kožených sandálech. Brýle mu padaly z nosu, jen se zvednutým knírem zastavil před bankomatem pro pár ušmudlaných bankovek. Ten obličej přece znám, ale odkud? Po půl roce v poušti jsem se osobně seznámila jen s hrstkou emiráťanů. Upřeně a naprosto nevychovaně na ten přízrak v bílém zírám dostávám tu malou šedivou věc pod skalpem k bodu varu ve snaze vyvolat letmou vzpomínku. National Geographic channel! Heuréka! Viděla jsem ho doma v Čechách na kabelovce, byl číslo tři na seznamu nejvlivnějších arabských podnikatelů světa. Sultán Ahmed bin Sulayem, ten, co sedává s jeho Výsostí Šejkem Mohammedem. Jako v mrákotách sdílím svůj extrémně intenzivní zážitek s kolegy, jen abych si pak připadala jako praštěná fanyynka, co omdlívá při pohledu na plakát Michaela Jacksona.

HOST DRUHÝ

Pilot se srdcem na dlani

Představila jsem mu náš charitativní projekt a účel, na jaký náš hotel přispívá. Jediné, o co žádáme, je svolení hosta přidat na jeho účet extra jeden americký dolar. Usmívá se a říká: „To je přece pro děti. Prosím přidej na můj účet sto dirhamů“. Pilot Emirates Airlines už přes deset let křížuje nebesa s největším airbusem na trhu. Na otázku, co musí jeden umět, aby se stal pilotem pro nejprestižnější společnosti světa, říká, že trochu studia, trochu umu a hodně štěstí.

HOST TŘETÍ

Zlatokopka

Není o moc starší než já, krátké hnědé vlasy, hezký obličej a vedle ní - stará blond matka. Nenávidím ten akcent, dřív jsem neměla předsudky, ale postupem času mi dochází, že s počtem lidí a národností, se kterými jsem se kdy střetla, narůstá i moje antipatie vůči některým z nich. Irituje mě její arogantní chování, ale musím se dál tupě usmívat. Překvapuje mě, že umí španělsky a jsem ráda, že jsem našla dorozumivací prostředek, protože její angličtina je jednoduše mizerná. Mluví se mnou jako s nejnižší kategorií člověka, žádá mě, abych upravila její účet a převedla několik transakcí, včetně 700 dirhamů (cca 3 500 Kč) za kadeřníka, na jiného hosta, který se údajně postará o platbu

účtu. Žádám ji o povolení toho pána zavolat a ověřit, jestli je pravda, co říká. Volá mu sama a při každém nadechnutí používá slova "but, darling..." Přichází sám a dává mi instrukce převést vše na jeho účet. Myslím, že se tomu říká krize středního věku, vlastně možná post-středního, protože tomu pánovi bylo určitě přes padesát. V Anglii „zapomněl“ manželku a pár dětí, aby odjel inkognito do Dubaje s mladou penězchtivou Ruskou a její matí. On odchází, ona se ptá, kde je nejbližší Louis Vuitton butik.

HOST ČTVRTÝ

Realitní agent

Zabraná do práce, oči mi už jdou křížem krážem únavou, když si přece mne sedá plešatý Arab v květovaných šortkách. Hlasivky má určitě zdeformované díky denním dávkám nikotinu. Říká, že je z Palestiny, ale žije v Miami a žije se jako realitní agent. Chtěl pomoci při hledání kontaktu na místní realitní agenty a společnosti obchodující s nemovitostmi. Vlastně působil docela slizkým dojmem, ale řekl mi větu, která se mi zadržela pod kůží. „**Bud' si jistá, že trávíš čas s lidmi, kteří jsou vzdělání, bohatí a inteligentní, když se budeš stýkat s chudými hlupáky, dostaneš se na jejich úroveň.**“

MOJE PRÁCE

Na světě už není jiné město jako Dubaj. Já a můj nový domov teď spolu máme vztah, který potrvá už navždycky. I to je důvod, proč bych ráda vypilovala svou arabštinu. Miluju svou práci, protože od prvního dne, kdy jsem zaměstnána v hotelu, se mi stalo osudem, že žádný den už není jako ten předchozí a pokaždé, když vstanu ráno z postele, vím, že tam na mě venku čeká někdo, kdo mých následujících 24 hodin života obzvláštní tím nejvybranějším kořením. Možná se budou smát, stěžovat, chválit, křičet, obdivovat, nenávidět. Já se převléknu do svého kostýmu a vystoupím na scénu v roli "profesionál".

Jsem nabitá tou správnou energií. Líbí se mi tady, i když toho musím ještě spoustu poznat a ještě víc se naučit. Plní se mi sen. It's not gonna be walk in the park, but what can I lose?

Klára

Světlem křížem krážem

Dobré odpoledne, paní profesorko,

tak jsem Vám tak přemýšlela, co bych Vám o sobě napsala. Moje zážitky za chvíli vydají na knihu. Po střední škole jsme to s kamarádkou Naďou zkoušely na vysokou, zaměřenou na cestovní ruch a na jazyky, ale naneštěstí (anebo naštěstí, to nevím) se ten rok přihlásilo moc studentů a škola nabrala jen minimum. Tak nějak jsme to vzdaly, já jsem si osobně myslela, že pojedou do zahraničí jen kvůli zdokonalení angličtiny a že to za rok zkusím znova, ale realita byla jiná.

Našla jsem si práci jako překladatelka a koordinátorka kurzu v jedné lyžařské škole v Harrachově. Bohužel to byla jen sezónní práce, takže už v březnu jsem si hledala uplatnění jinde. Prošla jsem spoustou zaměstnání, než jsem byla schopna si za ušetřené peníze pořídit kurz angličtiny v St. Albans nedaleko Londýna. **Do Anglie jsem odcestovala v říjnu 2001, a to zprvu jako au-pair.** Měla jsem na starosti tři chlapce ve věku od šesti do 22 let (!) plus ještě další dvě děti sousedů, z nichž jedno bylo sluchově postižené, takže jsem se musela naučit i znakovou řeč...

Po roce, když jsem ukončila studia na Oaklands College, jsem od rodiny odešla a osamostatnila se. Našla jsem si práci v jednom velmi známém obchodě se značkovým oblečením a nastoupila na pozici asistentky manažera. Velmi mě to bavilo, ale to už jsem tenkrát věděla, že chci ještě do jiné země vystudovat další jazyk a příjem z obchodu by mi nestačil. Tak jsem ještě po nocích pracovala jako barmanka v místním pubu a ve dnech volna jsem chodila uklízet. Po roce a půl šetření jsem se dohodla s Naďou a obě jsme si zaplatily kurz španělštiny v granadské soukromé škole Mont Alban.

No a jak jinak by to mohlo dopadnout, než že jsme se obě do Španělska a jeho kultury tak zamilovaly, že jsme se rozhodly zůstat. Bohužel to tenkrát pro nás byla dost těžká doba, co se týče pracovních povolení. Hned po vstupu do EU jsme si zažádaly o licenci, ale tak jako všechno ve Španělsku trvá, i pracovní povolení byl dost velký oříšek. Nicméně po dosti těžkých měsících (**práce se sháněla, kde se dala,**

proto jsme se stěhovaly z místa na místo po celém pobřeží Costa del Sol) jsme obě obdržely pracovní povolení a mohly si oddechnout. Od roku 2005 jsme obě sdílely byt v krásném přímořském letovisku Nerja nedaleko Malagy. Nádherné místo, mohu doporučit!

Já jsem si našla práci ve firmě na zpracování map a projektů pro místní architektky a Naďa začala překládat. **Jazyky byly naší velkou výhodou, vůbec nelituji těch tisíců investovaných eur.** Španělé jsou líní se učit cizím jazykům, takže jsem měla otevřené dveře. Němečtí důchodci rok co rok přijíždějí na jih Španělska kvůli nemovitostem a Britové zkrátka Costa del Sol milují. Takže práce kolem bylo dost. Dodnes svým

způsobem lituji, že jsem se tak radikálně (opět) rozhodla změnit prostředí. Na zimu 2007 jsem odjela do Čech. Můj přítel byl odvelen do severní Afriky, tak jsem se rozhodla raději strávit zimu s rodiči. Během pobytu doma jsem ještě zvládla počítačový kurz ECDL a také průvodcovský kurz. **No a jak už to bývá, čirou náhodou jsem objevila inzerát na práci letušky pro jednu irskou společnost.**

Přihlásila jsem se, pozvali mne na konkurz, přijali a pak už následoval kurz. Bylo to dvouměsíční školení - náročné, všechno probíhalo samozřejmě jen a jen v angličtině. Poslední týden jsme strávili v Londýně, Stanstedu, kde probíhal trénink první pomoci a požární výcvik. Ale i tak to byla legrace. Během kurzu jsme byli rozděleni do základů. **Já jsem zažádala o Valencii, Alicante anebo Madrid, ale co čert nechtěl, přilepili mi Belfast. Místo, kam bych asi nikdy nejela ani na výlet.** Ale co, sice jsem byla dosti zklamaná (a pořád si tam nějak nemůžu zvyknout), ale jsem ráda za svou práci a navíc jsem si už zažádala o transfer. Přemýšlela jsem i o transferu do Pisy, Říma anebo do Trapani, ještě si to musím pořádně rozmyslet. Ale určitě se chci ještě vrhnout do italštiny, moc se mi jako jazyk líbí.

Tak se zatím mějte moc fajn, paní profesorko, a užívejte poslední teplé dny, já taky utíkám na zahradu, v Belfastu mě čeká jen mokro...

Zdraví Tereza

No a jak už to bývá, čirou náhodou jsem objevila inzerát na práci letušky pro jednu irskou společnost.

Od: "Jaroslav Herman" <zermen@seznam.cz> 06/25/09 4:13
Komu: kuncova@eso-cl.cz
Kopie:
Předmět: Poděkování

Vážená paní ředitelko, TECHNICKÁ UNIVERZITA V LIBERCI
Ekonomická fakulta

Jménem absolventů 3. ročníku - současných bakalářů konzultačního střediska v České Lípě Technické univerzity v Liberci děkuji Vaší škole za zázemí a vstřícný přístup k nám studujícím VŠ při zaměstnání.

Především děkujeme za pomoc a podporu ze strany paní Hostinské, která nás připravovala na přijímací zkoušky ke studiu na VŠ a také nám pomáhala a zajistila doučování z matematiky v prvním ročníku VŠ. Bez její pomoci a podpory by zřejmě mnozí z nás matematiku nezvládli. Dále děkujeme za podporu a pomoc ze strany paní Kašparové a pana Holuba při studiu cizích jazyků, jejich přístup k nám byl velice vstřícný. Většina z nás je v zaměstnání velice vytížena a mnozí z nás mají rodiny s dětmi, proto studium na VŠ bylo pro nás velice náročné. Tito učitelé věnovali mnoho ze svého volného času, aby nás podpořili a naučili nás vše potřebné pro zvládnutí náročných zkoušek z matematiky a cizích jazyků. V současné době většina z nás již úspěšně zvládla státní bakalářské zkoušky a někteří se připravují na navazující studium v Liberci. Bez pomoci kantorů Vaší školy bychom to těžko zvládli.

Tímto bychom jim chtěli poděkovat a popřát hezké prázdniny a odpočinkovou dovolenou.

za absolventy - bakaláře
Václava Suchopárková
a Jaroslav Herman

Zpátky v lavici

Od mého posedávání ve školních lavicích loni uplynulo dvacet dva let a já se rozhodla, že si své vzdělání zvýším. V září roku 2008 jsem se vrátila do - odborným termínem řečeno - vyučovacího procesu.

Než jsem nastoupila, tak jsem pečlivě vybírala, radili i známí. Nakonec zvítězila **EUROŠKOLA**, jelikož se jedná o prestižní školu v oblasti dálkového studia. Moje kamarádky mi nadšeně vyprávěly, jak se učily a nakonec i znamenitě odmaturovaly. A proto jsem si řekla: „To je ono! Když to zvládnou, tak to zmáknou i já!“ Poté jsem si podala přihlášku na obor Podnikové hospodaření. Mezi hlavní předměty patří účetnictví, ekonomika, výpočetní technika a cizí jazyky. Věřte nevěřte, vůbec jsem netušila, co mě čeká. První rok utekl jako voda, byl pro mě úspěšný, měla jsem vyznamenání, ale stálo mě to spoustu volného času a síly.

Vrátit se po tolika letech opět do školy a učit se? To by mě ani ve snu nenapadlo, ale realita je jiná. Zaměstnání, rodina, škola, to vše se dá zvládnout, když člověk chce něčeho dosáhnout. Poznala jsem zde výbornou partu spolužáků a s některými se vídám i mimo školu. Naši učitelé jsou velmi tolerantní, vstřícní, ale nedají nám nic zadarmo. Ještě mě čekají dva roky studia a pak **MATURITA!!!** A co bude dál? Uvidíme...to ukáže čas...

Alena

Zatraceně svěží „FRESHÁKY“

zpovídal Mgr. Tomáš Hoskovec

Na konci školního roku 2008/2009 proběhl na Euroškole první ročník akce „Takto mě neznáte,“ kde mimo jiné zahrála skupina FRESH, jejímiž členy jsou také naši dva studenti ze třídy H4: motor kapely a manažer Honza Kubiš, který hraje na bicí a zpívá a charismatická Tereza Cingelová s úžasným hlasovým fondem. O prázdninách jsem s celou kapelou pohovořil, abych se dozvěděl něco více o vzniku a působení jejich talentované a svěží kapely. Povídal jsem si také s ostatními členy kapely: Bárou Zelinkovou, která hraje na baskytaru, Lídou Šumovou, již jste mohli vidět za klávesovými nástroji, a Káťou Lukáškovou, kytaristkou a také zpěvačkou. V těchto dnech přichází k „Freshákům“ další posila na post sólové kytary Michal Vokurka.

Moje první otázka bude velmi prostá a logická. Jak a kdy jste přišli na to, že chcete hrát v kapele? Jaký byl váš první impulz, kdy jste si řekli, že do toho jdete?

Tereza: Bylo to v páté třídě, já jsem například hrála na kytaru a po čase jsem zpívala. A to mi zůstalo. Potom jsme chtěli hrát sami, a hlavně písničky, co se líběj nám.

Honza: No, v kapele jsem začal hrát, když mi bylo asi 11 let. Bylo to pod ZUŠ Žandov. Ani jsem pořádně nevěděl, jestli chci, spíš jsem si

řekl, že to zkusím, a začalo mě to bavit. Vlastně nevím, jestli se tomu dalo říkat kapela, šlo spíš o takový školní orchestr, byli jsme tam všichni z naší současné kapely plus ještě další lidi, ale hráli jsme tam skoro všichni na něco úplně jiného než teď, například já jsem měl elektrické klávesy. Když jsme pak byli v prváku, tak jsme se odtrhli a založili svoji kapelu.

Lída: Už od mala mě v rodině vedli k hudbě, a tak mě přihlásili do ZUŠ na klavír. Jednou se mě učitel zeptal, jestli bych nechtěla chodit do jejich kapely v Žandově, tak jsem souhlasila. Nevěděla jsem vůbec, do čeho jdu. Když jsem tam přijela, tak jsem tam viděla partu lidí, který

baví to samý co mě - hudba. To byl asi ten první impulz, který mi řekl „Jo, tohle chci dělat, to mě baví“.

Bára: Abych to uvedla na pravou míru - v ZUŠce hráli všichni kromě mě, já jsem se akorát občas zašla podívat na jejich zkoušky, v té době jsem na nic hrát neuměla. Terka tam hrála na kytaru a zpívala, Honza s Káčou a Lídou hráli na klávesy. Ty zkoušky mě hrozně bavily a dost mě mrzelo, že na nic neumím.

Ajak to bylo dál? ...

„Fresháci“ jsou velmi sdílí. Přesvědčte se na školním webu: www.eso-cl.cz, kde najdete rozhovor se členy skupiny FRESH v plném znění.

AKTIVITY - EXKURZE - TURISTÁKY

ZÁŘÍ - Ještěd - chata Pláně: adaptační kurz; Paříž: poznávací zájezd; Ploučnice + Staré Splavy: přípravný vodácký kurz; Praha: Národní muzeum + skanzen Řepora; přednáška: „S tebou o tobě“; Česká Lípa: sázení okrasných dřevin.

ŘÍJEN - Praha: Divadlo Broadway „Adéla ještě nevečeřela“; Ústětk + Litoměřice: nácvik průvodcovské činnosti; Litoměřice; Praha: letiště Ruzyně; beseda s hejtmánem Libereckého kraje Petrem Skokanem; Mezinárodní konference projekt „COMMPACT“; beseda s majitelkou kočičího útulku; Vlastivědné muzeum: „Den zvířat v České Lípě“; vyhlášení literární soutěže pro žáky ZŠ a SŠ na téma „Moje láska“ pod záštitou spisovatele Michaela Viewegha.

L I S T O P A D - Praha: gastronomická soutěž „HORECA“; Mladá Boleslav: exkurze ŠkodaAuto; kurz: „Typologie osobností“; Praha: letiště Ruzyně; návštěva K-centra; Praha: Aeronále 2008, hotel Prezident, Stavovské divadlo „Revizor“.

PROSINEC - Berlín: poznávací zájezd; Drážďany: Zwinger, Striezelmarkt; Praha: Divadlo Hybernia „Dobry voják Švejk“; Jiráskovo divadlo: „Romeo a Julie“; šachový turnaj; školní kolo soutěže v němčině; vánoční soutěž pečení cukroví a výzdoba třídy; přednášky MUDr. H. Knížové ke Světovému boji proti AIDS; Česká Lípa: Městská knihovna; beseda s pracovníci K-centra a jejím klientem.

LEDEN - Českolipský deník - exkurze; 13. ročník recitační soutěže; hra „České Vánoce s Ježíškem“; Hradec Králové: 4. Hradecký veletrh FIF; Horní Rokytnice: LVVZ; školní kolo Olympiády v ČJ.

ÚNOR - beseda s europoslancem MUDr. Milanem Cabrnchem;

Praha: veletrh Holiday World; návštěva Úřadu práce v České Lípě; školní kolo Olympiády z anglického jazyka; maturitní plesy tříd P4A, H4; okresní kolo recitační soutěže.

BŘEZEN - Štrasburk: Evropský parlament; Praha: veletrh FIF; Litoměřice: Vinařské závody; Den otevřených dveří MěÚ Česká Lípa - setkání se starostkou H. Moudrou; Praha: muzikál „Carmen“; Jiráskovo divadlo: „Obři Dona Quijota“; beseda s příslušníkem Městské policie Česká Lípa; okresní kolo Olympiády v českém jazyce maturitní ples třídy P4B; velikonoční soutěž o nejlépe vyzdobenou třídu.

DUBEN - Den Země - druhý ročník projektu PRVák; kino Crystal: pořad „Rady začínajícím milencům“.

KVĚTEN - Praha: návštěva Poslanecké sněmovny PČR, Pražského hradu, Královské cesty; Mladá Boleslav: exkurze ŠkodaAuto, Liberec: GASTRO-DEN; Itálie: Caorle - praxe hotelové školy; charitativní akce - Květinový den.

ČERVEN - Vltava: vodácký kurz; turistický kurz: Španělsko, Máchovo jezero, Krkonoše; Česká Lípa: zkoušky City & Guilds: IESOL, ISESOL a EOS; Vídeň + jižní Morava: poznávací zájezd; soutěž „Lidice pro 21. století“; Praha: Konference Stretech 2009; Česká Lípa +

Praha: barmanský kurz; sportovně-kulturní den „Takto mne neznáte“; Manušice: branný den; Žizník: sportovní den; školní výlety: Máchovo jezero, Krkonoše, Hřensko.